

Sladké tajemství

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

1.

Drahá Emmo, srdečně zdravím!

Psala jsem Ti před měsícem a každý den teď čekala zvonek. Hodně se za tu dobu změnilo a proto Ti píšu nanovo.

Nejdřív Ti musím moc a moc poděkovat za peníze, které jsi nám poslala. Opravdu mi přišly vhod. Dneska, jenom na diagnostiku, jsem utratila 150 dolarů. Chci ale, abys věděla, že nejsem bez peněz. Pouze nemám pořád všechno v ruce, bez zálohy nic nepodnikám.

Emmo, velice, převelice Tě prosím, nelituj peněz na sebe, dopřej si něco, já to určitě zvládnou! Nejtěžší je šetřit na maličkostech, dvakrát žít nebudem, podle možností si leccos dopřávám. Peníze, které máš, utrácej pro sebe, užij si taky něco!

Chystáme se, ale opatrně, rozprodávat zařízení je nápadné, lidé se ptají. Mám dobrou zprávu, byt v Moskvě už prodaný je, ten druhý bude tento týden. Ostatní věci se jen těžko prodávají za správnou cenu, co se dá dělat. Sergej pojede o týden později, ale jinak to nejde.

Dostala jsem zprávu od Světy, žije v novém bytě, ale adresu ani telefon zatím nemám. Nechala jsem jí dopis u starých susedů, ještě se tam má vrátit. Snad se stihne ozvat. Albína do Belgie nechce, mluví o dovolené ve Francii. Přitom vůbec nic nepřipravuje, nevím, jak to hodlá udělat. Celá rodina Tě zdraví, i strýc Solomon, Aram a Zina.

Moc se na Tebe těším, líbám Tě.

Ella

Pozdravuj Alana a Sussanne.

2.

Většina lidí, schoulených na sedačkách podnikového autobusu, klímala. Ti, kdo jeli až z Chebu, spali dost tvrdě. Vrtěli sebou, jen když na zastávce přistupovalo víc lidí a závan studeného ranního vzduchu se protáhl po celém voze. Vpředu u řidiče

bylo živěji. Polohlasem se probíraly čerstvé zprávy, protože autobusáci hned po policajtech odjakživa vědí naprosto všechno.

"Jo a včera konečně lapli jednoho z těch debilů, co po obchvatu jezdili v protisměru. Prej závodili, hovada. My si cestou taky užijeme Divokýho Západu, protože krávy u Trojmezí v noci zdrhly z pastvy a běhaly po městě. Honili je, ještě když jsem vyjížděl."

"Co blbnou? Nováci jim taky vzali telata?"

Skladník Vlaštovička narážel na slavnou demonstraci stáda na čtyřproudovém obchvatu, která nedávno pobavila celou zemi. Po odehnání telat se krávy po pár hodinách zvedly a šly si pro mláďata. Nezastavil je elektrický ohradník ani svahy u silnice, porazily pár plotů a nakonec dosáhly svého. Na týden, než se všechno uklidnilo. Potom šly na jatka podle plánu.

Řidič pokrčil rameny.

"Spíš se splašily kvůli tomu dešti. Možná tam někde prásklo. Anebo někdo pytláčil na Hurákově a střelil blízko stáda."

"Jako že si náhodou spletl krávu se srnou, jo? No proč ne, pár takových volů bych znal."

"Taky si třeba chtěl ukrojit čerstvý hovězí. Každou chvíli přece nějaký zločinci chytají krávy na pastvě a okrajou zaživa. Minulej týden říkali, že na Moravě..."

Olysalý Vlaštovka pohlédl na starší ženu vedle sebe tak, že jí vyschla řeč. Pokrčila rameny a začala koukat z okna. Chlapi pokračovali ve svém debatním kroužku.

"Všechno je možný. Musel by to bejt někdo cizí, já bych teda Huráka střelením nedráždil. Je schopnej poštvat svýho čokla i na turisty."

Autobus zatáčkami vyšplhal do příkrého kopce a od foukl si na delším kusu rovné silnice. U Smrčin se z šera vyloupila policejní dodávka.

"Buzerujou hned po ránu, to budou mít lidi radost," ocenil pověstnou pracovitost policistů řidič, zatímco se s nimi kývnutím zdravil.

"Nejsou dopravní, nejspíš zase honěj pašeráky."

"Mně nevadí, že je vidím, ale jezdit autem po těchto prdelích bych si určitě rozmyslel. Zním chlapa, kterýho zastavili za půl roku čtyřicetkrát. Nějaký Sovák, dělal v Hranicích ve sklárně, bydlí v Hazlově. Chytali ho, jak jezdil do práce. Jednou dokonce na třech místech po Aši. V jednom jediným dnu! Měl děsný pech a navrch starou škodovku."

"Jo, toho znám, dělal v Tostě, než zkrachovala. Teď vozí rohlíky. Policajti byli na starý škodovky odjakživa děsně vysazený."

"Přesně. Hele ji, potvoru!"

Několik párů očí sledovalo siluetu krávy na kraji pole. Zvedla hlavu od pastvy a sledovala autobus, dokud nezmizel za živým plotem prvního hranického domku. Táhle zabučela, chvíli naslouchala, zda neuslyší některou družku, a sklonila se zpátky k trávě.

3.

Dneska Miluše do lesa nijak nadšeně nešla. Přesto jí žádné místo nezklamalo, hříbky a kozáky rostly přesně tam, kde se je rozhodla hledat. Celé trsy klouzků žlutě zářily na černé hlíně kolejí po těžkých strojích. Vilda je má k smrti rád, tak se zas jednou bude patlat klouzkovým slizem. Fuj, to bude oblemcaná! Hnusná představa ji upoutala jen krátce. Znovu na ni padla zvláštní tíha. Proč? Všechno vypadá jako jindy a prolízat lesem je pro Miluši vždycky svátek?! Brr, zase. Nejradši by zdrhla domů, lesem páchlo nepochopitelné divno.

"Bastr, k noze!"

Otočil k ní velkou hlavu a poslušně přiběhl. Poplácala velikého černého psa po hrudi, podrbala na bílé náprsence a za ušima. Vyplázl jazyk, posadil se a mohutnou černou tlapu položil na Milušino předloktí.

"Ale nech toho, nezksnem tu, abych tě hodinu drbala! Copak tobě se tady dneska líbí?"

Vytočil k paničce oddané zlaté oči a znovu mávl packou. Krátce zakňoukl a zkusil olíznout ženinu skloněnou tvář. Objala ho kolem huňatého krku.

"No hodnej pejsánek! Já vím, že ses ze řetězu nedostal dva týdny. Tak jo, vezmem to přes hřibovou loučku u pramene. Ale jen kvůli tobě, jasný? Volno!"

Okamžitě litovala. Pes vesele zamířil do nízké smrčiny a nechal paničku samotnou. Sevřel ji zdejší smutek a tíha. Neblbni, napomenula se v duchu. Přesvědčovala se, že je les prázdný. Bastr by se přece choval jinak. A kde nejsou lidi, nemá Miluše, čeho se bát. Nejvýš vlastní debility, tož jsme zpátky u člověka... Sem jen tak někdo nevléze, půlka území patří Vildovi a všichni vědí, že Hurákův Bastr běhává volně. Teda běhával, ještě před měsícem.

Bastr ji zkontroloval, oběhl obloukem a na vlídné mávnutí se znovu nadšeně vrhnul do zeleně. Miluše to vzala přímo do vršku, na vzrostlou školku nebyla zvědavá. Nepohrdla hnízdem hruškovitých pýchavek, takže musela obsah košíku chvíli setřásat. Moc hřibů se sem už nevléze, to asi nějaké bude muset nechat být. Škoda, tam nahoře mívá košík až po vrch plný jen z jediného plácku! Když ale dala psovi slovo, bohaté naleziště přece jen proleze. Může přece úlovek nacpat do rukávů bundy? Vilda na psa nemá čas, zase věčně dělá ve stodole. Ty jeho vědecký věci...

To snad ne! Pustila košík, strnule zírala na spoušť před sebou. Měla co dělat, aby nezačala nadávat nahlas. Nějakej hajzl sem dotáhl pytel odpadků?! Na jaře se německé pytle s bordelem objevily i po zdejších příkopech, ale dneska už celníci dávají na pytle pozor. Jo pozor!

Miluše ucedila pár šťavnatých nadávek. Parchanti, nechtějí za svý odpadky platit, svoje lesy div rejžákem nepucujou, ale my tu podle nich sneseme všechno! Popošla blíž, protože přes všechnu nechuť k vepřákům nevěřila, že by ti srabi vlezli tak daleko od silnice. Na šlapku si dovolet leccos, stejně jako Turci, ale tahat něco hluboko do lesa? To jí k nátuře bývalých kunčoftů nepasovalo. Jak jsou hnusní, tak jsou líní!

Pane jo, jsou tady knížky! A dost velký bichle. Teda... Fuj! Práskla slovníkem, až pod ním rupla suchá větev. Slimáci odporní, zrovna na ně musela šáhnout! Vilda bude děsně nadávat, nesnáší ve svém lese bordel. A když Vilda nadává, stojí celý den za prd. Miluše s povzdechem sebrala klacek a v hromadě zapátrala mnohem opatrněji. Všechno mokré, jak se to vysypalo z igelitky. Nojo, po půlnoci začala průtrž, jako když lije vodu z kbelíků. Na dvoře stála voda ještě ráno, země ji nebrala.

Miluše obešla naleziště, nešlo jí to do hlavy. Proč někdo do lesa přitáhl tři slovníky, učebnici francouzštiny a... Poznala azbuku. Jelena jí totiž pár písmen ukázala. Kde té je asi konec? Taky šla pryč, ale snad zase do najt klubu. Byla moc hezká. No dobrá, čert vem Jelenu, ale co tady znamenají ruskocizí knížky? Měly tu snad Ukrajinky školení o sexu v přírodě?

Zavrtěla hlavou. Nezdál se jí ani něčí výlet s výdělkem. Tak daleko by se nechala zavést jenom hodně blbá holka. Bylo by taky moc divný, kdyby si až sem zákazník šlapku dovezl, žádný zbytečně necará benzín. A tak daleko by je žádný pasák nepustil. Navíc si to s Vildou nikdo nechce rozházet. Fakt se tu děje něco zatraceně divného.

Rozhlížela se kolem. Že si dřív nevšimla? Po vývratech toho leželo víc, jako kdyby nejdřív odhodili těžké bichle, potom se protrhly igelitky a došlo na zbytek zásob. Pod další taškou našla pytlík, kam voda nepronikla. Rozbalila tmavé klubko. Fajn, Vildovi budou, zhodnotila stav nalezených ponožek. Škoda jich, kdyby shnily. Hnedka čtyři páry. Tmavý, jak je Vilda rád, šup do kapsy! A tohle je co? Autíčka. Bylo tady dítě?! Sakra, copak je Vildův les přístupnej na rodinný procházky?

Bastr za ní zakňučel.

"Divný, vid'? Nejdřív knížky, potom tohle... Hele, co to leží za pěšinou? Kabát. Baloňák do lesa, to může napadnout leda burana... Tamhle další! Bastr, to je nějaký ženský. Jéžiš, mokrý jako hnůj! S tím se nepotáhnu, už se to zapařilo. Člověče, Bastr, to vypadá, jako kdyby utíkali..."

Strnula. Jak se k psisku otočila, prvně si všimla změn v jeho chování. Velký černý pes ostražitě hleděl za její záda a vůbec nevypadal nadšeně. Ani se nehnul, aby něco očuchal, spíš vypadal hlídačsky. Miluše nějak automaticky zapisovala do paměti každou podrobnost před sebou. Rozházené věci odtud měla jako na dlani. Ta ženská utíkala přímo k ní, možná s děckem, chlap to bral šikmo úbočím. Současně Miluši došlo, co asi byli zač.

Chudáci běženci! Někomu strčili poslední prachy a on je nechal na vedlejší silnici. Převaděči jsou děsný kurvy. Možná zahlídli auto a letěli se schovat do lesa. Jo, za úplňku a ve světlých kabátech, to byli naprosto nenápadní! Jestli měli smůlu

na policajty nebo auto zastavilo jen tak, zahodili všechno a zdrhali jako zajíci. S prtětem... To je příšerný!

Miluši se zadržly slzy v krku. Kluk s ohmataným angličákem, co mu vypadl u máminy bundy. Přišel i o těch pět barevných mrňavých formulí, které zůstaly u slovníků a tátových ponožek. Jak starý si s tímhle mohl hrát? Osm roků? Možná míň. Chudák malej! Jediný děcka na tomhle posraným světě za nic nemůžou - a přitom všechno odserou desetkrát hůř!

Pomalů se vracela a sbírala hadry. Vráť se sem s kárkou, ať binec zmizí. Co je zas tohle? Příšerná kravata! Bastr kráčel vedle Miluše, netrpělivě přešlapoval, když sbírala a balila páchnoucí hadry do uzlů. Pořád se ohlížel, ale Miluši naplno zaujalo hodnocení stop.

"Hele, na co jsem přišla! Tohle byla spona do kravaty, je úplně na mraky. Škoda, byla docela hezká, jsou tu vyrytý písmena. Teda, takhle ji rozlomit, to chce páru! Jehla ještě trčí z látky, vidíš? Jako kdyby tu kravatu strhnul šílenec. Byl tak vyděšený, že roztrhnul i baloňák. Ale o co? Vidíš tu nějaký větve s kusem látky? Proč by tak šílel?"

Nadhodila šos kabátu. Roztřepaná zející díra nedávala smysl. Větve nadělají skoby, Vilda včera zlikvidoval bundu nejmíň sedmi podobnými. Nene, tohle se zachytló pořádně, za velký kus. Jako když něco natvrdo drží a trhne... Padla na ni úzkost. Možná ozvěna děsu, který prožili ti neznámí.

"Chápeš to, Bastr? Fakt se mi chce brečet. Ještě, že tu nikdo není... Co je?"

S otevřenými ústy hleděla na psa, který nepřátelsky vrčel směrem k temnotě starého lesa. Vrčel a couval před něčím, čeho se bál. On, šedesátikilový postrach opilců a Cikánů z celého okolí! Teď konečně Miluši došlo, že je na místě, kde kdosi prožil veliký děs. Nechala hadry tak a pomalu se plížila odtud. Bastr souběžně s ní, otáčel se, dvakrát stanul. Nic jiného se nedělo. Slyšela jen výhružné varování psa, vlastní dech a kroky. Napřímila se a ohlédla. Přece se nebude bát přeludů ze tmy!

Bastr nesouhlasně štěkl. Nemusel, padlo to na v tu ránu desetkrát silněji, než předtím. Něco tam bylo, něco, z čeho měla strach už i ona. Také její les to cítil, mrazivě ztichlý navzdory závojem světla. Kde jsou, sakra, všichni ptáci?

"Víš, co tam je? Lidi to nejsou, že ne? Lidi, co tady utíkali."

Při šeptání ukázala na svetr, který zrovna míjela. Předtím se spletla, tohle natáhne jen předškolák. Bastr nad zemí přešel čumákem, zvedl nahoru a zaskučel.

"Bastr, to ne... Nevyj!"

Chytl se za hlavu. Tyhle zvuky vydává, když se něco zabíjí. Králíci, morčata. Nebo když lesáci přešli kočičáka Mourka. Uf, konečně zmlknul! Má dneska divnej den. Milušiny oči se zastavily na světlé skvrně u pařezu. Botaska? Pěkně zašprajclá, proto si jíve vývratu nevšimla! Lidi teda utíkali každý zvlášť, kluka s jeho strachem nechali být. Ztratil botu... zase musela blíž, zase musela něco dělat. Chvilku zápasila, než ji zpod kořene uvolnila. Podle stop malý upadl, možná si natloukl, možná se k němu vrátili, bafli za ruce, odtáhli... Rýha je hluboká, nechtěli ztrácet čas, prohlédli si ho až v bezpečí. Možná teď vyděšeně sledují, jak někdo našel jejich stopy. Strašně moc chtěla, aby koukali. Čert je vem, jestli ty dva kilometry na čáru zvládnou, ať si to zaslíbený Německo mají!

Bastr se vrátil ke svetr, strkal do něj čumákem a skučel. Miluši znovu přepadl děs. Zírala na výmluvnou brázdu v jehličí a trávě, vnímala sílící psí strach, nic nechápala a přesto se bála o vlastní zdravý rozum.

"Ty jo, co se to dneska děje?! Bastr, domů!"

4.

Vilda něco páčil na zahradě, v kamínkách, kterým pyšně říkal "zahradní krb". Jojo, těch hadrů se bude dneska pálit mnohem víc. Kdyby tam radši zajel s kárkou on! Tváří se divně, to může Miluši na všechno přikývnout nebo ji seřvat, dopředu to nikdo včas neuhádne.

Přešlápla. Netušila, jak svého obrovitého muže a pána zrovna teď oslovit. Ohlédl se a zamračil. Polkla. Nevypadá, že by měl náladu na vyprávění o lese. V tu chvíli

Bastr čumákem strčil do košíku. Jasně, oddechla si, vždyť může začít odjinud, když byla na houbách.

"Budeš něco dělat na stole? Mám hodně klouzků a nechci svinít kuchyň."

Přikývl. Jenže na co? Nebyla si jistá. Zase se zamračil a ukázal na psa. Jéžiš, ještě ho neuvázala!

"Už běžím, teď jsme přišli. Bastr, k boudě!"

Zpozorovala, jak Vilda ze stolu shrnuje noviny. Aha, smí tam naběhnout s houbama. Připnula psovi řetěz a spěchala všechno připravit. V kuchyni ji zalil studený pot při pohledu na hodiny. Dvě hodiny se courali po lese? Honem všechno dohnat, aby si Vilda nevšiml!

Ani po sedmi letech společného života nedovedla Miluše vystačit se dvěma třemi slovy jako on. Při čištění hub konečně směrem k Vildovým zádům vykotala hlášení o hromádkách, zanechaných v lese.

"... Po obědě tam vezmu káru."

Něco zahučel. Mluvila moc dlouho. Nejistě se k němu podívala. Něco se děje, Vilda kouří rychle, típá dlouhé vajgly. Tak má tam zajet nebo ne? Vůbec nechtěla, ale kdo tady jinak uklízí svinstvo?

"Můžu?"

"Vezmu to já. Jsi hluchá?!"

Škrabala houby rychlostí skoro rekordní. To tomu dala! Vilda vrčí jako Bastr. Když na ni zpod kloboučku vykoukl tlustý slimák, radši se kousla do rtu, aby ani nepípla. Už aby blbej den skončil! Smůla však Miluši provázela dál. Když konečně obědvali, odstrčil najednou Vilda talíř doprostřed stolu. Vyděšeně poznala smrkovou jehličku, vytaženou ze smaženice na okraj. Jak ji mohla přehlédnout?! To je malér! Honem vyskočila, sklidila ze stolu i svoje.

"Mám pýchavky a hříbky na řízky, osmažím..."

Zmlkla, sotva povytáhnul obočí. Aspoň, že bramboračku si přidal! Honem mu donesla cigarety a popelník se zapalovačem.

"Kafe?"

"Mmm."

Takže nic. Seděla proti němu schlíplá, s rukama v klíně, aby hned splnila jeho přání a vymohla si kousek vlídnějšího pohledu. Dokouřil do půlky, zadíval se na ni. Tentokrát jako na kus dřeva, i hlas měl skoro lhostejný.

"Nemáš co dělat?!"

Přikývla, docela ulehčeně vyšla ven a spěchala co nejdál, až na zahradu. Plení a rytí je vždycky dost. Málem propásla Vildův odjezd, ale nevádí, stejně chtěla čekat, až pán zmizí za prvními stromy. Uklidila náradí a vrátila se do domu, hladová jako pes. Lítostivě se podívala na kbelík, ve kterém skončila všechna smaženice. Měla na ni takovou chuť! Jenže když Vilda koukne, neexistuje neposlechnout.

Ukrojila si chleba, namazala hořčicí. Konečně se mohla najíst, ale nehltala ani nevychutnávala jako jindy. Ono to s Vildou moc nezacvičilo, což je zvláštní. Jindy by zrudnul vzteky, že mu někdo dělá po lese bordel. A navíc odjel na traktorku, jako by v lese hodlal dělat bůhví co. Nebo věděl, kolik toho bude. Jasně, vždyť mohl vzít kárku? Nadával přece, že je málo nafty.

Honem opláchla a utřela těch pár kousků nádobí, aby měla hotovo. Spokojeně si sedla v altánu s nohama nahoře a z otevřené krabičky pánovi štípla cigaretku. Pohodička! Jak ale vytáhla přes půlku, opatrně porovнала s Vildovými vajgly a típla co nejpodobněji. Nespokojená s výsledkem vysypala radši popelník do kamen a srovnala deku na sedačce. Jako že tu příčinlivě uklízela. Ze stodoly zaslechla kňučení. Mlád'átka? Už dva měsíce tam nesměla strčit ani nos. Obezřetně se ohlédla k lesu a začala broukat písničku. Venku už taky zpívat nesmí, Vilda to zakázal. Jenže mlád'ata při písničce pokaždé ztichnou. Dneska ne, kňučení zesílilo. Jesně, je to Alfík. Ach jo, kňučení Vilda taky nesnáší. Ale teď nic slyšet nemůže, tak co.

"To víte, že vás má maminka ráda! Alfíku, buď hodný."

Musela se smát, jak Bastr hned natáhl řetěz a temně zavrčel. Žárli na ně jako malý!

"Tebe maminka podrbe, Bastříku, ale nejdřív přiloží do kamínek, jasný? Když v nich páníček potřebuje oheň, je lepší ho udržovat, víš? Teče, voda teče, po kamení skáče..."

Když byla malá, zpívala takhle po školních soutěžích, ale potom ve vsi zrušili školu a ve městě to bylo divný. V klubu taky jeden čas zpívala, dokud si nezničila hlasivky. Musela hodně vyřvávat a to jde hlas do háje. Proto jí Vilda nařídil, aby tu s nikým nemluvila, nebo podle chraptění hned každý pozná, co je Miluše zač. Když dneska krákorá jak zhulená kurva.

Písnička se vytratila, když Miluše viděla, jak v ohništi doutnají poslední uhlíky. Sakra, honem papír! Chytlo to. Zaplatpánbu! Nové plamínky znamenaly naději, že den skončí klidněji, než začal. Zaplašily další důvod k Vildově naštvání. Miluše vzdychla a začala sekerou odštipovat třísky.

5.

"Heleď ho, pán Trojmezí osobně!"

Proti policejnímu autu se vynořil malý traktor s přívěsem. Postavu za volantem nebylo možné přehlédnout. Když Vilém Hurák zastavoval, nepoznali v jeho tváři naprosto nic. Kývnutím pozdravil a čekal, co bude. Volák obešel valníček a zkoumal náklad. Nějaké hadrové rance, pár PET lahví, plechovek, staré knížky.

"Pane Hurák, vy jste se dal na sběr?"

"Ne."

Praporčík Parma zalétl pohledem za Hurákova široká záda a odvedl řeč na výskyt cizích osob. Hurák, jak se dalo čekat, nikoho neviděl ani neslyšel. Nebylo mu nic známo ani o nočním úprku krav. U nich prý měli klid, asi zdrhly jinudy. Možná při lijáku někde prásklo a splášily se. To všechno Parma nadhodil a Hurák odkýval. Nic víc, nic míň. Parma poděkoval a rozloučil se. Volák hladkému průběhu moc nerozuměl.

"Proč tady převáží binec?"

Parma sundal čepici, pomalu otíral potítko. Slunce má ještě sakra sílu! Kolegovi odpověděl, teprve když zastrčil kapesník do kalhot.

"Tenhle Hurák sice moc řečí nenadělá, ale o to svoje se stará. Je to takovej ten Pražák, co zdrhnul z města do přírodního života a bere ekologii sakra vážně. Navíc má nějaký titul, tak bacha, ti jsou nejhorší. Byl náhodou ještě klidnej, když uvážíme, kolik vezl. Na jaře ho málem kleplo, jak našel ty německý pytle."

"Ten brajgl tehdy dělal on?"

Do Volákova hlasu pronikla úcta. Hurák projel okolí, našel další skládky a rozhýbal oblast od městských úřadů až po celníky. Byla tu i televize. Parma přikývl.

"Jo, Hurák, to je kapitola sama pro sebe. Lidi o něm vykládají celý romány. Sedí věčně doma, v hospodě ho nepotkáš, ta jeho to samý. Ale je čistej, zatím. No vážně, museli jsme ho proklepnout, lidi zírali, že může vlastnit takovej kus půdy. Vyměnil to s Pozemkovým fondem, měl nějaký restituce, na všechno má papíry. Vezmi to napravo podél čáry a starý tržnice k městu. Stejně mám furt dojem, že tu v noci někdo běhal."

"Uprchlíci?"

"Těžko. Spíš zloději masa, Novákům se s kravama už druhej rok docela daří. Slyšel jsem, že nedávno splatili úvěr. Sice mají ještě nějaký dluh, ale v týhle oblasti nedlužit bance, to už něco znamená. A máme tu dost lidí, co se na něčí práci rádi přiživěj."

Bílý vůz se zeleným pruhem se tiše rozjel. Hned za zatáčkou se mužům zákona otevřel pohled mezi stromy. Sluneční paprsky dopadaly skrze větve v pruzích až na trávu, posetou červenými muchomůrkami. Za nimi se střídaly koberce barevných a různě hnědých hub, jaké ani neuměli pojmenovat. Volák se podrbal na zátylku. Vlastně se Hurákovi ani moc nedivil.

6.

Večer seděli venku. Na roštu se škvířily klobásy, teplý vítr lhal, že léto ještě nekončí, na čistém nebi zářilo stále více hvězd. Chvilu, jaké Miluši příjemně hřály. Vildovo mlčení bylo klidné, co víc si přát?

"Víno?"

Vilda nečekal a rovnou od nohy stolu zvedl krabici. Sám pil jen svoje extrovní z lahve, ale tohle sladké Miluši stejně chutnalo víc. Seděla skoro v pozoru, protože Vilda vytáhl i sklínky, co měl na venkovní posezení, a ještě je otíral utěrkou. Obě! Na sklo domácí byl stejně náročný jako na zkumavky. Na Miluši kývnul, ať zatím obrátí klobásy.

Zbystřila. Nebyl vlídný jen tak. Připomínal jí toho někdejšího chlápka, co si ji ukrad' přímo ze štaflu za Kláštercem a dovezl sem. Oblbuje ji, má něco za lubem. Předtím taky všechen binec z lesa sám vyložil a odnosil. On a binec, to nejde dohromady.

"Alfi kňučí," sondovala mužovu výdrž. Bez mrknutí kývl. Nalil jí červené a zkoumal svoje. Vilda pil jenom bílé, vždycky k němu čichal a prohlížel skrze sklo. Miluše se napila naráz. Hlt tvrdého by byl lepší, ale to Vilda nepěstuje.

"Budou další. Ráno doneseš kalendář."

Miluše si pomalu sedla. V duchu už se viděla dole, v laboratoři, zase vyšetřovaná a zkoumaná. Vilda dolil víno a uznal klobásy za hotové. Stěží snědla jednu, víc nemohla.

"Máš Alfiho s Betynou..."

"Hovno mám. Beta chcípla."

Na tohle Miluše potřebovala flašku. Nejlíp vodky nebo fernetu. Nebo ránu do hlavy. Zírala na muže, který točil svojí skleničkou a přes víno čučel k tmavnoucímu nebi.

"Jak se to stalo?"

Pokrčil rameny. Miluši napadlo, že by se neměla ptát, ale nemohla zůstat jako on, klidně sedět a civět. Jsou to přece mláďata! Byla... Nadechla se, opakovala otázku. Pokorně a tiše, skoro prosebně. Znovu jí dolil.

"Zdrhli a přežrali se. Zpátky přišel Alfa sám."

Schoulila se na sedačce, jako by ji zbil. Vzpomněla si na dopoledne. Bastr v lese vyváděl, jako když větrí nebezpečí. Nad mrtvou Betynkou by určitě jenom vyl. Možná ještě žila? Možná se jí pes bál, proto nechtěl blíž... Když se Miluše v duchu vrátila do lesa, ruka se jí zatřásla, až víno cákalo ven. Zakuckala se.

"Možná... zrovna Betyna potkala..."

Nedořekla. Vilda ji upřeně pozoroval, jako kdyby něco vyvedla. Visela na něm očima. Praští ji nebo seřve? Jenom přikývl. Otevřela pusou, ale nevydala ani hlásku. Mlád'ata se v lese přežrala?! Panebože, čeho asi... Zbytek vína do sebe nalila jako vodu.

7.

Konečně měl dost času na vyšetření. Z těch kousanců na rukou a stehně se holka nepodělá - a radši sebou nebude mrskat, aby to nebolelo víc. Zkusila pohnout rukou, jakmile rozsvítil. Odtáhl deku, ale plstěnou masku si nechal. Několikrát polkla, olízla oschlé rty a pokoušela se něco říct.

"Ruhe!"

Pobaveně sledoval, jak sebou po německém povelu škubla. Rusáci to prostě mají pod kůží. Zkontroloval přikurtování. Neměla šanci na odpor natož na únik. Podle všeho zatím nic nezkoušela, nadopoval ji dobře. V noci ji nesvlékl úplně, jenom obnažil, vyčistil a ošetřil rány. Přes den zůstala tady, aby se s ní netahal a zůstala v čistotě. Myslel, že se přesune sama, aspoň ta šlápota nahoře se dokázala odtáhnout vždycky. Jenomže česká kurva má holt solidnější matroš než slavná ruská žena. Pořád vypadá, jako by ji šáhnutí přelomilo. Nohavici předtím odřízl, teď aby stáhnul zbytek. Ne, že by nadšeně jásal, stačila se pochcat. Hmm.

Nikdo po něm nemůže chtít, aby látal jak švadlena, ale stehy jsou klidné. Pokud tedy může soudit, protože fleky jódu a modřiny dost zkreslují. Víc Viléma zajímal zbytek těla. Proti šlapce vypadá tahle Rusanda jako z porcelánu. Rychle se prostříhal k nahotě. Vida, opalovala se bez ničeho, ale ne moc. Kůže hladká, nahoře jemně vonící. Až odstraní celé kalhoty, bude taková všude. Prsy pevné, docela velké... Sotva je dlaní proměřil, ztuhla znovu. Pokračoval v hlazení, spodek ještě nechal na pokoji. Nechtěl přijít o ty její příjemné záchvěvy strachu, které cítil a opětovně vyvolával.

Zespoda prstem obtáhl hebkou bradu, dvakrát lehce přešel přes rty. Sem a tam obkroužil jejich provokující tvar. Pěkně rudé od přírody, možná skutečně sladké. Nadechla se, jako když zadržuje vzlyk. Docela roztomile.

Zatímco levá dlaň vychutnávala měkké oblíny hrudníku, prsty pravé rozhrnuly bohaté hnědočerné vlasy a objevily boltec se zlatou kytičkou uprostřed lalůčku. Vzduch houstl ženiným strachem. Byl spokojený, nic lepšího se mu nemohlo přihodit. Dobrá košist!

Sjel dlaní na břicho, pod záda, druhou rukou ji konečně zbavil kalhot a prádla. Třásla se už po celém těle. Přesto, mrcha, zkusila poodsunout pánev, když prsty pročísl bohaté ochlupení a směřoval dolů. Zasmál se tomu. Stiskl stehno, zatím jen dole pod stehy. Vykřikla bolestí. To je ono! Přehmátl o kus výš, vychutnal další ženin výkřik. Bude dobrá... Přitáhl ji za boky, nasměroval svůj ztvrdlý klacek a prudce té děvce zarazil dovnitř.

8.

Ráno jako po výprasku! Miluši bylo zle, jak dlouho ne. Měla pocit, že se skutálí z postele. Sice už dlouho tolik vína nevyčila, ale takovou motolici nepamatovala ani z dávných divokých nocí v klubu. Bylo už světlo. Jéžíš, Vilda! Zvířata!

Strach ze zaspání vystačil Miluši jenom na pár kroků. Mohla si vypomocť jedině studenou vodou a zvracením, což dneska nijak zázračně neúčinkovalo. Přesto během pár minut snaživě vrávorala dvorem, krmila králíky, dala psovi, sestoupila do zásobního sklepa pro maso.

Nejen, že ji příšerně bolela hlava, ale navíc tady dole nějak začaly blbnout i uši. Šramocení, to ano, hned by věděla, že sklep objevila další generace myší. Ale šoupání, hučení a tak podobně? Taky řetěz jako kdyby Miluše odněkud slyšela. Blbost! Nebyla schopna určit, z jakého směru by to mohlo pocházet. Pod nízkou klenbou šel zvuk odevšad nebo jen tak visel mezi pavučinami. Prostě důkaz, že včerejší víno Miluši naprosto nesesedlo. Kdyby tak Vilda někdy koupil aspoň kofolu...

Teprve, když nalila na maso vodu a zapla sporák, došlo jí, že vaří zbytečně moc. Stačí půlka, když Alfi zůstal sám. No tak se půlka schová nebo kus porce dá Bastrovi! Nemusí, chudák, přece žrát jenom granule. Nene, takhle ne, to je špatně! To nemůže říct nahlas, to by Vilda vyváděl. Fakt toho masa vzala moc. Možná, kdyby nějak ulomila půlku? Lítostivě pohlédla na mikrovlnku. Moc malá, tam zmrzlé maso

nenacpe. A Vilda už vstal. V tu chvíli se málem rozbřečela strachy. Ještě mu ke všemu nedonesla snídani!

9.

Zase ji bolelo břicho. Strašně moc. Miluše by se nejradši by se stočila do klubka nebo trochu chodila, to na porod pomáhá. A to ji oba chlapi ještě vojeli v autě, aby měla věc rychle za sebou! Nenáviděla nemocnici, nenáviděla stůl, na kterém ležela, nenáviděla kecy, co šly odvedle. A ze všeho nejvíc teď nenáviděla všechny chlapy včetně pasácký party, pro kterou šlapala.

Byla tu jako kupka smetí, všichni kolem jentaktak zdvořilí, přitom studení jak psí čumák. Nemohla se ani hnout, jenom čekat, až přijde správná doba porodní. S roztaženými nohama, nasměrovaná proti otevřeným dveřím. Na šlapce přece nezáleží, že jo. Dodneška myslela, že v nemocnici každého schovávají za závěsy. Jenže když jí nejmíň pět lidí vidělo spodkem až do krku, pochopila, jaký je pro zdejší slušňáky hovno. Nebo ještě míň, protože i hovna prej doktoři dovedou zkoumat. Nejradši by si vytrhla hadičku z ruky a zdrhla, ale nedosáhla tam. Ani zuby ne. Měla strach. Tvor, co chtěl ven, s každou bolestí víc a víc připomínal vetřelce, který se nejspíš prokousává ven. A všichni jsou v klídku, bez zájmu. Blila by z toho nebo křičela, kdyby se nebála těch upjatých ksichtů v bílém. Svině mafijácký! Aúú! A znovu, bolelo to k umření. Zabíjí ji to, trhá na kusy! Asi zavyla nahlas, protože přidupala hodně otrávená sestra.

"Nešilte nám tady, teprv to začíná. V nemocnici má být ticho, jasný?!"

Koukla na kapačku, otřela Miluši pusku mokrým hadrem a šla si zase vedle. Fuj, to byla studená, namočená vložka! Náramně se baví, kecají o dovolených. Přišla další vlna bolesti, za ní druhá. Rodička se vykašlala na ticho a zavyla pořádně.

Miluše byla zpocená hrůzou. Pořád cítila řemeny na zápěstích a nohy pod koleny připoutané v korytech, ještě se vnitřkem hrnulo a tlačilo cosi strašně velikého. Dralo se to ven, cítila rozestoupené kosti, křeče v kyčlích a oheň pod křížem. Jako tehdy. Stočila se do klubíčka a domlouvala si, že to byl jenom sen. Už od něj měla skoro rok pokoj...

Děcko jí vůbec neukázali, protože při příjmu nahlásila, že ho nechce. Ale bylo děsně velký. Dlouho jí zašivali, až jim došlo umrtvení a deset stehů píchali do živýho. Možná schválně, hnusný na to byli dost. Doktor byl děsně sprostěj, že se mu všechno trhá pod rukama. Tolik roků a pořád se to vrací!

Proč v tom snu nejsou taky všechny Vildovy pokusy? Proč se jí zdá jen o tom prvním? Alfi s Betynou měli přece trojče, tohle rodit taky nebyla legrace! Betyna... Ach jo. Do Milušina vědomí připlouvaly věci odstrčené dozadu. Stopy v lese, přežraný Alfík, Betyna. Zase viděla tu rýhu v jehličí. Jestli to děcko neodtáhla máma, tak...? Zvedl se jí žaludek. Neměla včera zase tolik pít, když to předtím nesedlo! Jenže Vilda už krabici otevřel, škoda toho. Nesmí přece ohrnovat nos, když je Vilda výjimečně hodný!

Opatrně se plížila na záchod s rukou na puse. Samou úlevou, že dorazila bez úhony, na malou chvílku zvracení odložila. Jenže jak vzpomněla na Betynu, šlo všechno ven. Jéžiš, jak je to použitý víno odporný! Rychle a co nejtíšeji všechno poutírala. Zalehla v kumbále, aniž se Vilda o patro výš třeba jen převalil. Zbytek noci spala trhaně, vadil jí i vítr ve větvích. Teprve nad ránem si uvědomila, že vůbec neslyšela Bastra. Projelo přece kolem nějaké auto? Znovu se vydala domem a z okna koupelny sledovala Bastrův řetěz. Pes je pryč! Nadechla se. Je chvíli sama, Vilda ho někam vzal.

Znovu zalezla pod deku. Měla by spát, byla utahaná a jako praštěná, ale sotva zavřela oči, byly tu zpátky obrázky z porodnice. K nim se po zvracení přidala postavička, vyděšená v nočním lese. Tvář se jí měnila, ani barvou vlasů si Miluše nebyla jistá, ale tím to bylo horší. Pořád na toho malého musela myslet, vracel se jí a stavěl před oči. Hlava začala bolet jako střep. Kdepak střep! Ozývala se hůř, pálivě. Jako by se mozek uvnitř rozžhavl!

Musela vylézt, projít kuchyní, vlézt do komory. Teprve když omylem sáhla na pytlík s krysím jedem, vyhoupla se ona nejasná myšlenka jako míč nad vodu. Nějak zblblá vytáhla plechovku a četla návod. Opravdu, bez chuti, zápachu, bez bolestí... Ale trvá to dlouho. S jednou plechovkou nevystačí a nic dalšího nemá. Znovu četla o účincích

a mořila si hlavu. Je něco takovýho, podobnýho, úplně jinde... Zatím musí stačit, co tu má!

Na chladné chodbě odklopila pokličku na hrnci se žrádlem. Když sypala šedý prášek na masovou směs a pomalu vmíchávala, třásly se jí ruce. Skoro nedýchala, nastražená na zvuky venku. Dobrý. Zaklapla plechovku, strčila do papírového sáčku, rychle běžela do komory a opatrně vrátila na místo. Srdce bušilo až v krku, tlouklo nahlas. Dokonce měla pocit, že v prázdné kuchyni, kde vyčerpaně padla na židli, slyší jeho ozvěnu.

Napila se vody a přinutila jít k sobě. Když mījela otrávené žrádlo, strnula. Vrznutí vrat projelo celým tělem a přimrazilo na místo. Vtom zahlédla šedý poprašek na skřínce. Úplně svítil, tloukl do očí! Běhala potmě, nevšimla si včas. Venku zařinčel řetěz, uvazuje Bastra! Prudce se nadechla, vrhla k hrnci a spodkem košile místo otřela. Jako šílená jinou částí otřela poklici, ucha i kliku od kuchyně a honem zapadla k sobě. Právě se přikrývala, když pán vešel do domu. Pomaličku dokončila pohyb a zavřela oči. V tu chvíli si vzpomněla, čím se dá zesílit právě tenhle jed. A jak přimět Vildu, aby koupil další.

10.

Ráno se nedělo nic zvláštního. Připomněla Vildovi, že mají mrazák poloprázdný a do města přijede nákladák z drůbežáren. Potřebují další Kumatox, starý spotřebovala do děr na zahradě a myši teď na zimu polezou do baráku jako vzteklý. Přikývl. Nic víc? Miluše ovládla vydechnutí, vydržela až ke králíkům, Když ostřila srp na kopřivy, přistihla se při smíchu. On nic neví, vážně nic nepoznal! Než dotáhla ošatku zezdola od plotu, vzal žrádlo mláděti do stodoly a odjel nakoupit.

Míla se spokojeně vracela do domu. Nezapomněla poplácat psa nad miskou. Jéžíš, to ne! Miluši zatrnulo. Vilda Bastrovi dal mláděcí maso! Jak ale natáhla ruku k misce, pes výstražně zavrčel. Nenechal se odlákat ani náhodou. Bodejt', vždyť maso je lepší, než granule! Vzdala to, koplá do řetězu. Projednou to chlupáč přežije.

"Bude ti blbě, chápeš? Ale dobře ti tak! Ještě mě kousni, vořechu nenažranej!"

Koukal pohrdavě skrze ni jako Vilda. Potom zpozorněl, něco se mu přestalo líbit. Přijíždělo auto a jejich nebylo. Bastr zavrčel a potom se zuřivě rozštěkal. Šílel, stavěl se na zadní, div mu od tlamy nelítala pěna.

"Klídek, já tě nedám."

Zastavili za vraty a vylezli. Policajti? Toho staršího znala Miluše od vidění, tvářili se normálně. Pozdravili a chtěli Vildu. Musela Bastra dvakrát praštit, aby přestal řídit a bylo slyšet vlastního slova. Uraženě se stáhl za boudu.

"Muž jel nakoupit. Stalo se něco?"

"Ne, nebojte se. Jenom nám dal echo, že kolem prošlo pár cizích. Už je máme, motali se po celým tomhle cípu, byl jich plnej autobus. Chtěli jsme se ještě na něco zeptat."

"Možná Vildu potkáte na náměstí, jel pro karton slepic k Avii. Asi ho vzbudil pes, ten i v noci hlásí všecko, i auta."

"Vy o ničem nevíte?"

Zavrtěla hlavou.

"Ale né, já spala jako dudek. Večer jsme seděli u ohně, grilovali a pili víno. Byla jsem utahaná a stačilo mi málo."

V tu chvíli si uvědomila, že přesně tak to bylo. Včera, stejně jako předevčírem. Byla naprosto vytuhlá až do toho zvracení. Zbytek noci taky ještě pořádně zblblá... Že by v tom víně něco bylo? Některé prášky se rozeznají špatně, to se mezi holkama dobře ví. Ostatně, většinu z nich dostali pasáci do rukou přesně tak: Někdo je nafetoval a odvezl šlapat.

Miluše vydolovala úsměv a počkala, dokud policejní felicie nezmizela za stromy. Sakra! Vilda ji tím pořádně naštvál. Ví přece, že Miluše nemá, kam jít. Zůstane, i když Vilda chce znovu... Výprask ani obojek na řetězu v díře Miluše podruhé zažít nechce a do ničeho mu nos nestrká. Donosila mu mláďata, předtím vydržela všecky nepodařené pokusy. Bez doktorů, jenom s ním!

Akorát jednou skučela bolestí, až Bastr přetrhnul řetěz. Ale přešlo to, protože jak Vilda říká, správná kurva přežije všechno. Teď to má začít znova... Miluše se sesunula na schod před dveře. To nejde. Tak jako nemůže být Alfi, nemůže přijít nic dalšího. Nevěděla jak, ale bylo jí to už naprosto jasné.

11.

Ella již neležela na železe a neměla zakryté oči. Byla nahá, v nějakém hadrovém pelechu. Když ve slabém světle z modré žárovky nade dveřmi rozeznala víc, viděla u protější stěny kbelík přikrytý hranatou deskou a vedle na zemi rendlík. Ještě dvoulitrovku od coca coly, asi s vodou. Zkusila vstát, jenže hned první pohyb zabolet v břiše. Navrch strašně ztěžkl krk. Co to... Obojek?! Řetěz?! Opravdu, je uvázaná jako pes!

Ella pomalu osahávala široký kruh z tvrdé kůže a uvědomila si stejná pouta na zápěstích a u kotníků. Řetěz je jenom u krku, hmatala po něm až k železnému kruhu na zdi nad její hlavou. Rázem se rozpomněla a věděla naprosto všechno. Les, smrad nemocnice, probuzení na kovovém stole. A zbytek. Každou vteřinu.

Přitiskla si obě dlaně dolů na břicho. Ještě to tam bolelo, ale naštěstí víc dole, jejich malý zůstal v klidu. Pravé stehno řezavě pálilo, doktor tam nedal žádný obvaz. Nitě byly citlivé jako struny. A potom ještě sadisticky mučil, hajzl! Na co ji tedy zachraňoval? Možná, že tam v lese nebyl on. Jenom ji ošetřil? Nebo jsou dva a doktor slouží psychopatovi. Sešil ji a nechal druhému na hraní... Ella neměla jasnou hlavu, přes myšlenky se líně převalovaly mlhy. Také bolest, v různých podobách, ozývající se ve všech částech těla. Opět ucítila cosi známého. Pach nemocnice byl i tady, hodně slabý, ztrácel se v dalších smradech. Proč to všechno? Tady, na Západě?! Otřásla se. Strach z dalšího dění rázem Elle smazal chuť tohle téma probírat.

Dovlekla se k misce s jídlem a sáhla po lahvi. Voda, skutečně! Chutná a čistá, naráz vypila přes půl litru. Čichla k jídlu, nějaké vařené maso s něčím. Neslané, divné. Zvládla sotva dvě sousta a znovu se napila. Kbelík nezkoumala, zblízka páchl jednoznačně. Záchod.

Hm, jsou tady zařízení, asi nebude jediná. Odhadovala velikost své cely. Tři krát čtyři metry? Víc ne. Žádná okna, pouze dveře. Vydala se k nim, ale řetěz ji zastavil o

půl metru dříve, než mohla dosáhnout na kliku. Fašisti němečtí, pořád jsou stejní! Kde asi drží Solovjova s jeho malým Geňou? Odplížila se do pelechu, popřikrývala hadry a snažila vymyslet, co s tím.

Světlo zhaslo. Najednou Ella věděla, že tu není sama. Nic nevrzalo, ale Němec byl uvnitř. Rozsvítil normální žárovku, honem si zakryla oči. Světla bylo moc, řezalo. Přišel blíž, zkusila po něm sáhnout a bránit se. Obě paže zkušeně chytl, zahákl za pouta. Vůbec si nevšimla, že na zdi mimo kruhu s řetězem něco je. Rovnou jí natáhl hadr na hlavu. Jeho povědomá maska přes oči neslibovala nic dobrého. Všechno dělal rychle, nacvičeně. Stačila zahlédnout jen jeho zakuklenou hlavu. Vykopla levou nohou. Vzápětí naráz zchromla. Rána proudem! Co jiného? Ničím nemohla pohnout, ležela a bezmocně čekala. Nebude prosit o milost, ale nedovolí mu... ne, už ne!

Zase ji osahával a vzrušeně dýchal. Strach ji rázem ochromil víc, než předchozí rána. Už se dotýká stehna, rozvírá nohy - ať neublíží malému! Spustila překotný proud proseb. Nezajímaly ho, hrubě zaryl prsty mezi stehy. Tělo se jí vypjalo do oblouku, v bolesti zaslechla čísi jekot.

Byl její, křičela do ochraptění.

12.

Dneska jelo ze šichty lidí víc, většina se jich svezla nakoupit do Aše nebo Chebu. Autobus byl nadupaný, že se ani uličkou protáhnout nedalo. Řidič Vejvoda tentokrát musel skoro křičet, aby se s Vlaštovkou slyšeli. Za nimi to šumělo jako v úle, protože ženské probíraly nákupní plány. V kulturáku jsou Slováci s výprodejem a za týden dorazí parta z Třince. Přesto jich většina ztichla, když na plácku u slepičárny míjeli autobus a tři policejní auta.

"Dneska měli dobrej úlovek, přes dvacet zdrhlíků. Proto vzali autobus, ale možná ještě nemaj všechny."

"Chudáci," protáhla starší žena k sousedce. "Podívej, ti sem přišli odněkud z Indie a tak. Nojo, jsou všichni tmaví. Všimla sis, mají s sebou ženské, možná i děcka. To není moc rozumný."

"Jsou blbý! Jako kdyby si pomohli. Copak nevědí, že je na Západě nikdo nechce? Hele, Slávko, kašli se na ně. Budem je živit někde v lágru za naše prachy a ještě jim cálneme cestu zpátky. Letadlem! Copak my si to můžem dovolit?!"

"No, voni žijou v takový bídě, že i našinec jim připadá jako pracháč. Říkali to v televizi."

"Jó, ty kecat umějí! Dobře jim na to skáčeš. Jenže taky mluvili o velikým kšeftu, co mají převaděči! Hele, Slávko, jestli jsou fakt takoví chudáci, kde teda berou dolary na cestu? Tisícovky dolarů! Vidělas tolik prachů pohromadě? Já ne."

Proti tomu nebylo, co říct. Autobus minul ještě dvě známé figurky s kárkami železného šrotu a hovor se stočil na jednodušší téma. Potom vjeli do města a první várka se začala chystat k bankomatům. Na svatého Berouse je nutno korunám utrhat drápky. Projíždějící policejní kolony si za pár minut všimli jen ti, kdo zrovna hodlali přeběhnout Hlavní. Před policajty je lepší přece jen těch deset metrů k zebře popolézt. Poslední dobou nejsou líní zastavit a napařit pokutu. No představ si, Slávko, chodcům. Kdo přitom jezdí jak hovada?! Řidiči přece. Samá buzerace na obyčejný lidi tu je!

13.

Vilém si dal kafe v altánu, pokuřoval a listoval Instinktem. Venku bylo ještě příjemně, atmosféru podtrhoval pracovní ruch vzadu za krbem. Šlapka zryla zahradu, teď doluje pěknou hlínu u třešně a převáží na záhony. Taky jí to občas zapálí, ale potřebuje pevnou ruku. Vilda má dobrou náladu, tak jí i ten Kumatox pořídil. Co se stará o všechny myší díry, je skutečně po baráku klid. Tohle se vyplatilo, jeho okamžitý nápad měl fakt jiskru geniality. Ukrást šlapku po porodu a dát za to jen pár litrů benzínu při zastírání stop! Když je držaná u huby, maká jak fretka.

Jo, páníček je spokojený. Skoro spokojený. Dopřává si sexy kvalitku, ale jinak je ten materiál v laborce naprosto k ničemu. Kráva ruská, musí mu sem lízt gravidní?! Co s tím? Teď už se hodí leda na výcvik Alfý! Jo, to by šlo. Vždycky povely chápal líp, než Betyna. A páník by byl dřív za vodou, nemusel moc brzo honit prachy. Je dost fajnšmekrů, co chtějí bojovnou raritu. U Alfa je kvalita zaručená, žádný šmejd.

Čistokrevný vlkodlak z kurvy a vořecha... Vilém se kuckal smíchy a měl co dělat, aby nebouchnul nahlas. Ovládl se kvůli šlapce, nehodlal před tímhle ztratit glanc.

Dneska si udělal očko u policajtů, Parma se div neklaněl. Vilda potáhl z cigarety a zkusil vypustit kroužek. Povedlo se. Druhý a třetí stoupaly za ním, plynule se rozplývaly a Vilda na své noční akci nenacházel chybu. Tyhle přičmoudlíky pustí policajtům kdykoliv. Bylo jich moc, někdo mu je vypustil do revíru bez dohody. Dělali rachot, že by na ně policajti za chvílku přišli sami. Do budoucna by se ale snad dalo uvažovat o jejich ženských, ty jsou zvyklý rodit jedno za druhým. Nějak odlákat od chlapů? Uvidí se. Ubytování má pro ně hotovo raz dva... Znovu ho pokoušel smích. Zároveň se otočil vítr a praštil Vildu do nosu silným zápachem.

"Hrabeš mrtvolu?!"

Šlapka nadskočila, asi upustila lopatu. Viděl, jak se za rybízem narovнала.

"Já... čistím trativod, dám kal do díry a ..."

Šel se podívat. Stála u strouhy se svěšenýma rukama, očima visela na jeho rtech. Tvrdý výcvik je znát, roky práce se mu vyplatily. Koukala jako pes, který neví, na čem je. Mít ocas, tak zkusmo mávne, aby páníčka ujistila, že je v plné pohotovosti. Psovi by Vilda hodil klacek, tomuhle tady zkontroluje práci. Hm. Vykopala celkem slušnou díru, na jejímž dně se zaleskla vrstva černošedého bahna. Páchlo tak, že by překrylo i mrtvolu. Koukl do odkryté jímky. Okraje sudu neviděl, stálo tam moc vody.

"Odved' všechnu vodu, pročisti přítok a taky sklep."

"Díru můžu nechat?"

"Máš všechno vybraný?!"

"Ne."

"Tak se blbě neptej!"

Vrátil se zpátky. Nejhorší je vždycky uklízení, takže díky Alfovi teď může problém Rusandy pustit z hlavy. Pod kalem její zbytky ani policejní pes nevyčuchá. Ta kurva líná se hýbe jak zpomalenej film, díru nejmíň týden zahrabat nestačí. Jojo, času dost,

Alfa rozkazy pochopí do tří dnů, elektrický bič mu pomůže. Dobrá věcička! Vilém Hurák zvedl nohy na židli a pokračoval v uměleckém tvarování cigaretového kouře.

14.

Zase večer s ohněm, jenže Miluše ztratila chuť i zájem o Vildovy vlídnosti. Byla utahaná jako pes a nepovzbudilo ji ani vědomí, že zvládla otrávit další hrnec žrádla. Udělala míň, aby tentokrát na Bastra nic nevyšlo. Chudák, celé odpoledne po té první várce polehával a chrápal.

Ted' seděla v altáně na staré skládací židli a trpně čekala, až ji Vilda pošle pryč. Když zase vytáhl vínovou krabici, zkusila opatrně odmítnout. Podíval se na ni se zdviženým obočím, pohledem, jakým dokázal odhalit i tajné myšlenky. Přikrčila se. Postavil před ni sklenici, tentokrát bez prohlížení a leštění. Přistrčil víno blíž.

"Nne, děkuju. Dneska opravdu ne."

Vstal, naklonil se k ní a mohutnou postavou zastínil většinu světla od ohně. Skrčila se ještě víc, ale zavrtěla hlavou. Nepraštil ji, jenom pomalu usedl zpátky.

"Kurvo pitomá."

Slzy jí vylítly do očí. Věděla dobře, čím byla a za co mu má být vděčná. Jenže... Netroufla si na víc, neměla proč. Už už pokorně sahala po krabici, když se jí vrátilo podezření na prášky. Zvedla hlavu. Vilda koukal přimhouřeně, číhal. Ruka zůstala ležet na stole.

"Jsou v tom prášky."

Ušklíbl se, nestála mu za odpověď. Zapálil si novou cigaretu. Miluše několik minut zírala na svoje prsty, na krabici, do ohně. Překvapil ji proud vlastní tiché řeči.

"Je to kvůli lesu, že jo? Ten malej kluk tam zůstal, sežrala ho Betyna. Chlapa se ženskou možná taky. A já mám bejt zdrogovaná, abych ti náhodou nezdrhla. Abych nepráskla, co děláš. Ve dne si mě ohlídáš, furt makám, ale musíš taky spát. Bastr by mě pustil, má mě rád."

Vilda mlčel. Miluše měla pocit, že se její řeči zastavily ve vzduchu a visí nad nimi jako deka. Vstala, popošla až před něj.

"Už to nechci. Nechci nic novýho, nechci, aby to žralo lidi! Ten kluk... Aáú, nech mě!"

Klečela na zemi takovým fofrem, že nepostřehla, co se přesně stalo. Hlavu šklubnutím za vlasy zvrátil dozadu a ve tváři mu viděla rudý vztek. Zažila ho teprv jednou, ale stačilo to. Slyšela se, jak honem honem škemrá a prosí. Hodil s ní stranou a odplivnul si. Rostla jí boule na čele, ale jestli dojde na výprask, bude toho víc. Jen aby nekopal!

"Sem pod!"

Opřel se s roztaženýma nohama, ukázal na rozkrok. Váhavě se přiblížila. Tohle? Sáhla ke gumě tepláků, aby je stáhla dolů. Přitom tázavě vzhlédla a podle přikývnutí poznala, že chápe správně. Tohle je její místo. Místo blbých keců ho má pánovi pořádně vykourit.

15.

Alfa nezklamal. Vilém Rusandu připoutal i s nohama a dovolil Alfovi očichávat celé její tělo. Zvlášť stehno ho lákalo, vonělo mu ze všech míst nejvíc. Mlčela i ona, asi poznala jeho vrčení. Možná i pach. Alfa reagoval na zatažení vodítka. Pochopil, že teď nesmí ani pomyslet na chňapnutí nebo kousnutí. Třásli se oba.

Alfa víc, nedočkavě. Z tlamy mu skáply první sliny. Rusanda se bála vydechnout, pod maskou určitě třeštila oči. Viléma zaujalo, jak se Alfa dvakrát vrátil mezi ženiny nohy. Dal mu větší volnost a se zájmem sledoval, co z toho bude. Možná už dospěl, roste přece dost rychle. Když je jeden psí rok za čtyři lidské, tak po křížení - Může to vypadat zajímavě. Jo, topoří sse mu...

Sakra, pomohl si tlapou! Jedeš, hajzle! Strhnul Alfu, šlehnul ho proudem. A znovu, ať ví, kdo je pán. Zakňučel stejně jako ta ženská, ale dál žádostivě cenil zuby. No jistě, čerstvá krev. Až po třetí ráně Alfa pokorně odlezl ke dveřím a nechal se odvést nahoru.

Ženská zatím naříkala a kroutila se, přitom jí udělal jenom škrábance. Vilém byl naštvaný na oba. Německy ji okřikl a zaklel. Vyvlékl kotníková pouta z háků. Je pružná, má docela hezká lýtka... Uměla se pod kůží klepat tak, že na ni znovu

dostal chuť. Zakrvácené ochlupení mu nevadilo, spíš zvětšovalo šmrnc. Srdce jí bušilo, že bylo slyšet i kousek nad kůží. Sakra, bude jí přece jen škoda!

Asi se na ni podívá, až ji dá Alfovi naostro. V plném světle. Baterka toho v lese moc neukázala, ke všemu ten chlap skončil až v hustém houští. Teď ještě rozhodnout, jestli ji bastrovi přiváže nebo nechá jen tak. Kdyby se trochu bránila, užije Vilém víc podívané.

Hm, obojek Rusandě určitě zůstane, aby Alfa nemohl jít nejdřív po krku. Bylo by moc rychle po srandě. Vilém plánoval, představoval si a jeho vzrušení rostlo. Tahle to s ním umí! Možná ji nechá úplně vyhojit... Zkontroloval zvukotěsné dveře a zase jí umožnil vřískat, dokud neztratila hlas.

16.

Miluše spala tvrdě i po jediné skleničce vína. Jenže mnohem líp než dřív. Zato Vilda vyspával dlouho. Úplně v pohodě a skoro se zpěvem do dnešní várky žrádla vmíchala zbytek jedu a navrch dvě plata acylpyrinů. Jestli tohle nezabere, tak už nic! Dala rychle králíkům i morčatům, spokojeně podržela Bastra, který už zase mával ocasem. Na zahradě dodělala záhony a snad už naposledy před zimou vyplela jahody. Prořezala rybíz a maliny, vyvázala šlahouny a spravila dvě díry v plotě. Mezitím doschl zbytek prádla, všechno na žehlení. Dělala by ještě mnohem víc, jen aby nemusela myslet na Vildovy pokusy.

I kdyby to vyšlo s Alfim, stejně budou další, teď jí to bylo jasné. Mít je v břiše bylo jiné, než normální děcko. Než opravdové. Když začala vzpomínat, nacházela spoustu rozdílů. Třeba když se tamto mrskalo, holky po tom sahaly a zkoušely poznat, jestli je to zadek nebo hlava. A Miluš sama jednou držela takovej kousek, co se vyšťouchnul a hrozně trčel. Určitě to byla patička nebo loket. Někdy to byla docela sranda a hlavně Miluši nesla hodně prachů. Pasáci byli spokojení a vozili mamině sladký.

Malí chlupáči jí naopak zůstali jenom pár týdnů, ale ... Ono to nebylo vůbec roztomilý, jak si předtím představovala! Normálně jsou přece kořata, štěňata a mláďata vůbec takový sladký kuličky. Tohohle se dlouho štítila. Když tomu dávala pít, stříkalo jí mlíko z bradavky kolem dokola, do huby se jim prso nevešlo. Co jenom

zažila strachu, že někdo koukne přes plot a bude se ptát! Vilda jí tehdy nemlátil, ale jasně řekl, že to svede jenom na ni. Kdo mu co dokáže?

Párkrát si už Miluše říkala, že když o ty pokusy Vilda tolik stojí, proč si nechytí někoho z těch lidí, co tady všude lezou přes hranice. Jsou mezi nimi ženské, mohly by to nosit ony. Vždycky by si ostatní mohli myslet, že ta jedna prošla jinudy. Nebo že ji jedinou policajti nečapli. Však by nikdo nepoznal, že tady na samotě žije víc lidí, stejně, jako nikdo nic neví o sklepě pod stodolou!

Miluši představa zaujala. Vilda je v tajnostech moc dobřej. Dokonce vymyslel, jak strhnout hromadu polen u zdi, aby jedním vrzem zamaskoval vlez i chlívky pro mláďata. Už to vyzkoušeli, odklizení jim trvalo dva dny. Nojo, kdyby si chytil pár ženských, měl by mláďat najednou víc. Na druhou stranu, kdyby se ženský domluvily a zdrhly, byl by jasnej. Tak má radši jenom jednu, to dá rozum.

Miluše vzdychla. Nechtěla na to myslet a přesto se jí v hlavě točila šílená vrtule. Je to k zblití! Vytáhla z kotce šedého ušáka a za rohem rázně švihla do vazů. Pověsila za nohy, obřízla nohy a opatrně stáhla až k hrudníku. Odfrkla si nad neporušeným močovým měchýřem. Kdysi to pro ni byl vrchol umění, stejně jako nepocintat maso žlučí. Bude polívka, Vilda si vyloupne mozek a obere hlavu, to on rád. Ponořila se do úvah o množství koření a smetany. Přenesla se do prostředí se srozumitelnými pravidly a hodlala v něm vydržet co nejdéle.

17.

"Pocem!"

Po víně Vilémovi v teplém odpoledni tuhnul jazyk. Dneska si dopřál odfrk, nemusí přece pořád šlapat jak švýcarský hodiny! Embrya šoupne šlapce do díry i poslepu. Soustředěně vstal a kráčel do stodoly. Miluše honem připla zbytek prostěradla ke šňůře a poslušně ho následovala. Víc si jí nevšímal. Jen mávnul rukou, ať počká a slezl dolů.

Záložní zárodky se probouzely k životu a vypadaly dobře, cytokinů a pomocných roztoků měl dostatek... Jo, blbečkové, kdyby dědci neseseděli na výzkumu a necpali svá jména pod každou práci, ještě by zařezával podle pravidel. Hovno! Najednou se

můžou všichni posrat z Američanů, jenže imunitu během gravidity zkoumal i český výzkumák. A jistě Hurák si to tady na koleně doladil k hranicím, o kterých si plešatý kapacity ani neodvážej zdát. Jo, dobrý: Na hranicích, za Hranicema, až k hranicím možností...

Pochechtával se a jenom nerad odpoutával od představ tváří všech vědátorů, které z postů odstraní jenom smrt. Dneska je situace jiná, hlavně mizernější o prachy. Kdepak, nešel by zpátky ani náhodou. No nic, teď ještě naladit nosičku na příjem. Cha! Konečně někomu došlo, že nosička před vsazením embryí potřebuje vzrušit. Začíná teprve debata o sexu před oplodněním, nakonec ti blbouni ještě vypíšou harmonogramy na správně dávkovaný sex. Správná slepice to zvládne i bez Vildovy námahy. Nedotkl by se jí ani tyčí. Dávno to vyřešil kvalitní technikou. Dělohu prokrví venušiny kuličky, osvědčily se líp, než vibrátor. No, konečně sem naběhla, šlápota líná!

Pobavilo ho, jak zrudla. Kurva, která se stydí, to je vrchol! No, až bude se vším hotová, může mu ho vykourit, aby toho sexu měla víc. Vilém se královsky bavil, když ji pozoroval. Skoro se nudil, než dosáhla orgasmu, ale předsevzal si být skoro laskavý.

Po akci vibrátor a nasazení kuliček odcházela ztuhlá jako prkno, naprosto srandovní a trapná. Vilémovi v krku skákal chraptivý smích. Už dávno neměl tak dobrou náladu! Což mu připomnělo tu druhou. Slezl zpátky do laboratoře, poněkud neobratně vybral ampuli, nařízl a odlomil hrdlo. Dva kubíky? Natáhl rovnou čtyři, ať Rusanda v pelechu ani nepípne, než bude nahoře všechno hotovo.

Rusanda se nestihla leknout, neprobudilo ji ani světlo. Ležela stočená do klubíčka, zadek vyšpulený tak akorát. Na normální spánek to moc nevypadá, je trochu teplejší... Hm, maso se jí kazí, v díře na stehně je infekce. A slušná, se spoustou hnisu! Dalo se to čekat. Ne, že by tím vznikl bůhvíjaký problém, prakticky se jen zkrátí Alfův výcvik. Taky asi potom nesežere všechno, na Viléma zbyde větší patlání se zbytky. Z toho děcka v lese nemusel uklízet nic, to bylo ideální. Betyna měla takovej stisk, že rozdrtila lebku. Vilém potom po ní sebral jen pár zubů, sežrala všecko. Kdyby ji ten chlap při obraně nepraštil klackem zrovna přes hlavu...

18.

Miluše se k večeru skoro třásla. Ne, že by jí moc vadily ty kuličky, naopak. Jenže měla nejasné tušení, že se půjde na věc hned. Žádné injekce předem, žádné čekání nebo pár dnů měření. Samozřejmě, že měla v merku svoje plodné dny, začaly právě teď, jenže minule se přípravy vždycky dost táhly. Jenom naposled, co se malí fakt chytli... Nemohla myslet na nic jiného.

Nadskočila, když Vildovi pípнул budík na digitálkách. Nezmohla se ale naprosto na nic, poslušně zvedla zadek ze židle a šla jako vždycky. Moc dobře si uvědomovala, že se bez Vildy ani uprdnout nedokáže. Ani teď, ani jindy! Tím žrádlem všechno skončilo. Jestli Vilda zjistí, co Alfimu provedla... Stála mezi dveřmi a pozorovala Vildova široká záda. On by to vlastně nebyl problém. Majznout ho šikovně zezadu do krku jako králíka, potom honem znovu. No a dál? Tuhle vazbu někam tahat by byla děsná fuška, leda traktorem do lesa... Mysli, Mílo, mysli! Jestli Vilda pozná, cos udělala Alfimu, umlátí tě!

Teď mu byl Alfík ukradenej, připravoval stůl na oplodňování a neohlédl se, ani když mu za zády prošla k chlívku. Alfi tam měl tmou jak v pytli. Miluše pátrala po světle. Očima hledala průsvitné skleněné dlaždice a hned si připadala jako trouba. Proč si doteď venku nevšimla prken? A kdy to Vilda zabeđnil? Ani malý okýnko nenechal volné. Fuj, smrad by se dal krájet! Nešla dál, zůstala za mříží, takže jí trvalo, než v šeru schoulené tělo rozeznala.

Byl nahý, srst mu narostla hustě. Přes léto určitě stačila, ale k ránu už je kaltna. Vilda na něj kašle. Má velikou hlavu... Ne, to mu narostly vlasy. Nebo nějaká světlá, dlouhá hříva. Tvář mu zůstala tmavá. Vůbec ten malý nevypadá strašidelně. Je jenom divnej, hodně divnej. Neodvažovala se hnout, aby na sebe neupozornila. Alfi nevadil, měla strach z Vildy. Je lízlej, může ji praštit bez varování! Alfík o ní od začátku ví, opatrně větrí a je celý napjatý. Taky, chudák, tuší, že se nesmějí prozradit. Konec huňatého ocasu mávnul Miluši na pozdrav. Dojalo ji to.

"Hodný, Alfíku, tiše."

Troufla si zašeptat, protože Vilda něco donesl zespoda, přehraboval se v plechové dóze, tahal prodlužku a nadával. Alfi jemně zakňučel a otevřel oči. Miluše rozeznala

výraz blaženosti. Pořád ji zná a má rád! Fakt ji skoro rozbřečel. Co jsem ti to provedla, chlupáčku?!

"Jdi od něho, nemáš tam co dělat!"

"Myslím, že má málo vody a plnej záchod."

"Nezblázní se, uklidím to zejtra. Vodu můžeš. Kýbl máš tamhle. Dovnitř nelez, nech to u dveří."

Alfi jen těžko ovládal nadšení. Miluše vzpomněla na první dny odloučení a když nesla vodu, připravila si v kapse papírový kapesník. Otřela pot na tváři, krku i ve výstřihu a rychle prostrčila mříž k Alfovi. Pomalu ho sebral a schoval v pelechu jako poklad. Roztomilej, skoro k sežrání.

Nikdy předtím to s Miluší takhle nemávalo. Bláznivej vědátor! Drží ho tu jako zvíře, nechal mu narůst drápy, nepustí ho ven. I Bastr přece musí občas lítat! Prolejení dvou zkroucených větví běhání venku nenahradí. Alfi s odulým břichem je jenom hromada smradu. Umí vůbec ještě kreslit? Vilda jim zpočátku dával i kostky a Betyнка hezky stavěla.

Všude je špíny, jako kdyby Alfi přestal Vildu bavit. Třeba si nakonec oddechne, když Alfi... skončí. Jestli se nezačne moc ptát a zle nasírat. Miluše vydolovala usmívání, k tomu zatřepala prsty. Jako když dřív zdravila obě mláďata Vildovi za zadkem. Alfi potěšeně vycenil zuby. Všechno si pamatuje, i když je obblej! Viděla, jak přemáhá padající víčka. Dostal už pořádnou dávku, hodně připomíná myši před koncem. Možná taky bude hledat, kde je líp, možná poleze ven. To poslední ti můžu dopřát, utečeš ven ze smradu... Nechám ti mříž na volno.

Nemohla jen tak odejít. Chudák Alfík! Popolízal k ní s nafouklým břichem, líp rozeznala nechápavý a unavený výraz jeho chlupaté tváře. Neví, co mu je. Byla moc ráda, že návod na piksle nelhal, že Alfík necítí bolest. Snad jen kvůli obrovskému břichu.

"Chudinko moje..."

Zakňučel, zase mávl ocasem. Miluše najednou otevřela dveře a lákala ho ven, pod světlo. Na co čekat?

19.

"Zbláznila ses?! Zavři to a padej na stůl! "

"Je nafouklej, potřebuje víc pohybu, ne? Co se nadme, to se vodí, aby střeva začaly pracovat. Hele, sám to chce. Pojd' k mamince, Alfíku, pojd'..."

Alfi nedůvěřivě očichal mříž, potom se s kňučením otočil zpátky.

"Hovno! Je tak blbej, že se bojí ven! Nebo si pamatuje, že nesmí. Pocem!"

Poslušně šla ke starému dřevěnému stolu. Zvedl se jí žaludek, když si všimla řemenů. Zastavila se, ale už byla dost blízko, aby po ní hrábnul. Zaječela, jako by ji chytl za paži bůhvíjak silně. Dostala facku, div neodlítla. Lapla po dechu a než se vzpamatovala, zkroutil jí ruku dozadu.

"Drž zobák, krávo! Nic nezkoušej!"

"Nedělej to! Prosím, prosím, já nechci!"

Miluše sebou mrskala, kopala nohama, snažila se vzdorovat ochromující bolesti od zkroucené paže. Škubnul a hodil ji nahoru na stůl. Než se vzpamatovala, šlehnul ji elektrickou. Vyjekla. Vůbec netušila, že něco takového má! Jakoby odjinud věděla, že jí svlékl oblečení, roztáhl a připoutal nohy. Širokým popruhem znehybnil krk a otočil se ke svým nástrojům. Nebyla schopná pohnout rukama, hlavu zakouřila mléčná mlha, oči oslepila ostrá lampa.

Bylo v ní ticho, odrovnal ji dokonale. Výhru si vychutnával, hajzl, nakonec ji spokojeně popleskal po mokré tváři. Vzpomněla si na Jelenu. Jeden prasák si ji koupil na celou noc a elektrickou zmlátil, dokud to nedělala s jeho obrovskými psy. Úplně ji to zbouralo, brala pak tvrdý fety. Miluše měla dojem, že je na tom jako ona. Ten hnusák vytáhl kuličky a vrazil do ní snad celou ruku. Šťoural se strašně hluboko, cítila naprosto všechno. Propadala až na dno. Kdyby ji teď rozřízl a zaživa přeměřoval střeva, nemohla by udělat ani ň.

Zavřela oči, chtěla umřít. Nebýt, necítit, zmizet ze světa... Proč Bastr šílí?! Někdo je venku? Miluše rázem špicovala uši. Jen aby tohle nikdo neviděl! Dlouhé vrčení za

Vilémovými zády ukazovalo jinam. Alfí? Jéžiš, ta jeho otevřená mříž. Strašně se lekla. Půjde jí po krku! Nebo začne kousat měkký a krvavý tam dole... Vzlykla.

"Sakra, teď ne! Zasraní cigoši, pustím na ně psa!"

Vilém si stáhl rukavice a mrsknul na zem. Vyběhl na dvůr, zařinčel řetěz. Miluše vytušila příkrčený stín, který prolétl za ním. Oddychla si. Bastr zešílel úplně, Vilda řval a ji bolelo naprosto všechno. Ale byla sama, Alfík si jí ani nevšiml.

20.

Břicho... strašně bolí... trhá se... oheň je všude... Tělo se třáslo. Střídavě horko a zima, Ella zalapala po dechu. Probrala se natolik, aby zase chtěla spát, ale zároveň věděla o úlevě. Láhev s vodou si předtím přitáhla k pelechu, stačí natáhnout ruku. Bylo tam na dně, přesto vyčerpala většinu sil na otevření a zvednutí k rozpukaným rtům. Vypila to nadvakrát. Zdlouhavě složila unikající myšlenku: Kdyby to bylo plné, neměla by sílu se napít. Špatný vtip! Mimoděk pohladila divně vzednuté břicho. Ze špatného jídla asi dostane průjem. Proto bolí... Matné tušení se pomalu šinulo na povrch zastřeného vědomí. Když prsty sjely níž, uklouzly po stehně. Mokrě... Vlno? Teplá, říne se... Odkud? NE!

Nevydala ani hlásku, ale křičela. Slyšela se křičet ve vlastní hlavě, zoufalý strach jí probral. Bušil ve spáncích a ledověl hrůzou v podbřišku. Tiskla stehna, do hrsti nabrala hadry a cpala tam vší silou. Zakousla se do něčeho smrdutého, jen aby překonala i bolest ze stehna. Zbytečně, marně, dokonce si ještě pohoršila. Stisky přenesla dovnitř břicha a další vlny odnášely naději pěti let drahé léčby. Řinuly se nedočkavě, hrnuly ven, hnanépouhým dechem. Pochopila, že odplavují i její život. Při všech problémech dokázala dítě udržet, zvládla přípravy na cestu, strach v lese. Utěšovala Geňu, táhla ho za sebou... Všechno marně. Geňa zmizel, Solovjov vzlykal a drmolil, po ní skočila příšera... Z mysli vylétla vzpomínka na sestru. Stojí na břehu moře, usmívá se a mává na pozdrav. Ona je šťastná, daleko, předaleko.

"Emma, radnája majá, pažalsta, pamagí..."

Sotva šeptala. Zároveň jí prostupoval klid, přestala se bát. Měla pocit, že vlny přestaly. Možná tím hadrem ucpala odtok a teď se tělo vzpamatuje, někde ucpe žíly?

Ležela bez hnutí, naslouchala vnitřku a sílící šum v hlavě ji kolébal. Prospí se, zesílí, oni přijdou, pomůžou... Poslední, co uslyšela, byl rachot nad hlavou. Zemětřesení...

21.

V Bastrově štěkání poznala Miluše jediné: nebezpečí. Snažila se ovládnout svoje skoro necitlivé prsty, aby uvolnila krk a mohla pryč. Zvenku už dovnitř doléhalo jen chrčení a zmatený hluk. Konečně! Miluše brečela úlevou. Ještě vyndat ty doktorský kleště zevnitř... Věděla, že se tam něco šroubuje, aby kovové lžíce doktorských zrcadel držely mindu roztaženou pro všechny další nástroje.

Chvíli ale trvalo, než nahmatala šroubovadlo a pohnula správným směrem. Už! Mrskla s tím na zem. Dolů ze stolu, rychle ven! Upadla na kolena, nohy se jí po Vildově hrabošení třásly jako sulc. Postavila se, tiskla podbřišek. Panchart! Zkoušela dýchat, popolézat podél stolu a potom zdi. Dobrý, půjde to. Venku nerozeznala naprosto nic, musela po zdi šátrat k vypínači na rohu.

Oslněná zase neviděla nic moc, řídila se hlavně psím kňučením. Potom rozeznala nohy, zhroucenou postavu u kůlny. Tady máš ten svůj krátký řetěz, vole! Bastr by ti helfnul, nedovolil Alfíkovi... Auu. Musela přes volné prostranství, předkloněná, dlaněmi zase tiskla bolavo. Jako by jí tam všechno zmuchlal a zpřeházel, hajzli! Pomalu, opatrně... Sklonila se k muži. Po světlém triku se mu od krku rozlévala tma. No jo, krev. Teče mu až na břicho, to teda Vildovi uvnitř moc nezbylo. Přiklekla, špičkami prstů mu hmatala po krku. Ty bláho, díra jak blázen!

Odchlípla ukazovákem kus masa, možná kůže, a šplouchlo to, až se lekla. Sakra, Vilda hlavou stíní tak blbě! Otočila mu obličej krapet na stranu a skutečně dostala lepší přehled. Zaujatě zkoumala, co vlastně vidí. Ve filmech je každému všechno jasné, ale takhle zaprasené krví vyjde všechno nastejno. Jak můžou rozeznat, co je co? Zkusila srovnatdivný hrbolek na kraji, aby díra nebyla tak velká. Hrbolek, pche! Flák na nic! Jenom tu ležel, Alfimu nejspíš odpadl od huby. Sakra! Stříklo to najednou jak z hadice, sotva stihla uhnout. Napadl ji lepší průměr a uchechtla se. Hned ztuhla, protože Vilda pohnul očima.

A kruci! Odtáhla se, odsedla od něj, upřeně pozorovala další hnutí. Může i rukama?! Zírala, jak sune levičku ke krku, jak se snaží dostat k díře. Jenže nedosáhnul, spadla.

Druhá ruka mu byla na nic, protože rameno připomínalo sekanou a dokonce by se Miluš vsadila, že to hodně světlé je nejspíš kus odrápaného kloubu. Vildovy oči Miluši nenávistně propichovaly. Jenže ta se už přece nemusí bát?! Zase přilezla blíž. Pohled hezky z očka do očka, Vildova tvář měkne. Myslí si, že mu Míla jak starej vůl pomůže? Hovno, blbe! Jako bys nevěděl, jak je tady nemocnice daleko. Musel bys hezky poprosit, ale radši zkusíme něco lepšího!

Taky mu konečně jednou vrazila prsty dovnitř a šťourala se mu, kde mohla. Vychutnej si to, debile! Jeden by neřekl, co se uvnitř krku vyskytuje různěch potrubí?! Zkoumala pomalu a soustředěně. Vždycky ji například zajímalo, jak vypadá ohryzek doopravdy. Trochu s ním zahýbala. Byla to psina, Vilda sebou zamrskal celej.

"Necukej sebou, teď vědátoruju já! Dejchání máš taky v prdeli, co?"

Jojo, klepal se jak v posledním tažení. Asi byl. Smála se mu do ksichtu. Měla by mu donést papuče, aby to bylo stylový. Když jako už natahuje bačkory. Už se i pochcal, čuně! Jo, člověka hned míň bolí to jeho. I když je zaprasenej a lepká od červený barvy. Hele, Vilíku, moc dlouho jsi mi na hraní nevydržel! Miluše věděla, že když někdo takhle vyvrátí oči, je v pánu, ale ještě mu nadzvedla víčka a nakonec šťouchla do bělma. Konec. Opravdu. Rozmarná veselost se v tu ránu vytratila, chcípla s ním. Ale třeba ještě slyšel, jak mu zasyčela do ucha, že si konečně koupí televizi a video!

Bez chrčení a matlavého mlaskání ze svého průzkumu zase slyšela tiché Bastrovo kňučení vzadu. Taky pěkněj hajzlík! Jak se po něm otočila a chtěla promluvit, spustil štěkací brajgl. Natáhl řetěz co nejdál, postavil se na zadní, škubal sebou. Řetěz měl co dělat, aby vydržel. Jasně, Bastr jde po Alfim, nejradši by skočil k altánu. Okřikla ho, protože takovej bordel může přivolat cizí lidi. Kdyby náhodou jeli policajti... Z dálky se přidávali další psi. Čoklové zatracení, vzbouřejí i město!

"Ticho, Bastr! Ticho!"

Byl naprosto šílenej. Prosila ho, klidnila, všechno marně. Nejradši by ho praštila! Sebrala u kůlny tyčku, zahrozila. Jenže psovi už stříkala pěna od huby. V tu chvíli Miluše zmrzla. Buď a nebo, vztek se strachem všechno rozsvítil. Měla naprosto jasno.

Psa přece od chlapa odtrhla, přivázala, přesto skočil i po ní. Musela ho zklidnit... Ale ještě dala Bastrovi poslední šanci:

"TICHO!"

Pochopil až po třetí ráně. Kňučel, naříkal, psové ze široka daleka brečeli s ním, ale Miluše tloukla a tloukla. Bušila do černé srsti jak do pytle, dokud druhý nebo třetí klacek nebyl na třísky. Uff! Ticho. Zaplatpánbu ticho! Zadýchaná upustila zbytek dřeva na místě, kde zrovna stála. Bylo jí na zvracení a to z bince kolem sebe vlastně nic nerozeznela. Copak za to může? Nechali ji v tom, samotnou!

"Šmejdi pitomí! Sráči!"

22.

Vejvoda s autobusem přibrzdil, aby osazenstvo mělo dost času zahlédnout policejní dodávku u paneláku. Čtveřice mužů na předních sedadlech natáhla krky.

"Hele, ještě čekají. Já viděl kluka stopovat u závor v Lomanech. Vlaštovka ho hnedka poznal. Je to sranda, podruhý za čtrnáct dnů zdrhnul z pasťáku! "

"Tak von stopoval? Minule prej s kámošem štípli ještě v Praze opla a přífrčeli jako králové!"

"To byl on? Takovej chcípáček? Tomu se mi chce věřit jak vlkovi, co žere krávy na Trojmezí! No, ale když sem dojel v pohodě autem, je docela dobrej. Kolik mu tak může být? Žeby patnáct?"

Na vršku za kravínem zahlédli auto. Vejvoda ocenil sílu jeho houpání, ale nic neřekl. Co taky, tady Němci šukaj všude. Za ním pokračovala debata o populární romské rodince.

"Asi, je jich osm, všechny ty Ferekešovic kluky neznám. Dřív ještě možná, když jezdili do školy, ale jsou si podobný a rychle rostou."

"Jojo, rostou a kradou jako straky. Potřebovali by výprask jako loni u Huráka. Jednoho kluka jejich velkej pes chytil za prdel. Vsadím se, že tam už ani nepáchnou!"

"Hele, co von vlastně dělá? Pronajal Novákům pole, celej den dřepí doma a ta jeho taky nikam nechodí. Co je ten slavnej Hurák zač?"

"Možná nějakej magor přes počítače, náš mladej ho vloni v Chebu viděl kupovat mašinu za třicet tisíc. Takovej nikam nemusí, dělá si v poho doma a bere těžký prachy."

"Jako ten chlápek v televizi, že jo? Ten v seriálu."

Řidič Vejvoda se usmál a soustředěně sjel serpentinami ke slepičárně. Mladíkovi za sebou ukázal další významný bod u cesty. Do mlází na odbočce sjel německý bavorák.

"Nic moc, řidič měl akorát boule, ale auto zrušil."

"Vjel do zatáčky jak dobytek, co? Určitě nalitej!"

"To nevim. Zato na Nebesích byla ošklivá bouračka. Dodávka s Felicií, někdy ve tři odpoledne. Dva těžce ranění, možná je ani nedovezli. Pěkně blbá křižovatka, tu musel vymyslet pořádněj magor!"

Ze sedadla přes uličku se přidal další hlas:

"Já čet' , že to dlouho počítali, i propustnost obchvatu na deset roků dopředu."

"Obchvat je hezkej," zachmuřeně připustil Vejvoda," ale vjezd do Aše stojí za hovno. Naprosto nepřehlednej. Každou chvíli se tu někdo sčuchne. A když jde o hubu, nemůže se člověk spolehnout ani na sanitu. Do Chebu jede půl hodiny!"

"Jo, to je fakt. V Hranicích aby si každej zavolal lítačku hodinu před chcípnutím, ti to mají už úplně ztracený."

"Přesně! Na tyhle prdele každej sere. Žít se v nich nedá a jak chcípeš, ani do tebe nekopnou. "

"Já bych tam nebydlel! Lidi jsou takový, no... Každěj vidí sousedovi do talíře, před nikým nic neschováš, práská se to navzájem... Hele, slyšeli jste, že Machovec opravuje barák? Helner ho zahlídnul na žebříku. A pak, že marodí s břichem! Ten vůl nezalez' ani před mistrem."

"Blbec! Hele, někdo říkal, že chytli převaděče od těch černejch. Pamatuješ, ne, byl jich autobus. Chlápek z Frantovek, věřil bys tomu? Přitom bych čekal, že si vydělává

někdo místní, bejvalej pohraničník nebo lesák! Nebo ten Hurák, ten je dost divnej. Nojo, na našince zbydou jen drobný u linky. Hezky zařezávat, držet hubu a krok."

"Vždyť říkám: buď by v tom byla půlka vesnice, což se hned rozkecá a někdo by to s chutí prásknul. Tady se opravdový velký věci nedějou, jen malý šmeliny a zlodějny. Nebo někdo sežere sousedovi psa a ten ho picne. Ne, tady jsou lidi v pohodě. A v prdeli, i Vietnavec už pustil v Hranicích krám."

Zavládlo přemýšlivé mlčení. Každý znal pár zdejších ucmohtěných zločinů a kromě toho, že šlo o hajzloviny, tu rozhodně nebývá divoko. Což je dobrý. Jinde je mrtvol jak u blbejch, tady akorát nehody...

Hlavní zastávka v Aši, půlka pracujících se vyhrnula do tmy. Město bylo před jedenáctou večer jako vymetené, ale marná sláva, přece jen dávalo tušit mnohem víc života, než místa, odkud přijeli. Někteří se ohlédli za autobusem, jak se rozjíždí pryč, do Chebu. Ti z města! Pro ně je ještě Aš divočina a prdel, ale práci berou všema deseti. Jojo, Cheb! Normální člověk by tam stejně bydlet nechtěl. Ale mají Kaufland a Hypernovu.

23.

Přešla k altánu, rozsvítila. Alfi nikde. Miluše hledala stíny na okolní trávě, než ji napadl úkryt pod sedačkou. Deku visela až k zemi a vešel by se pod ni dospělý člověk. Chudinka Alfíček, určitě je vyděšený! Útokem na Vildu se vyčerpal, teď nejspíš neví, co dál.

"Alfíku, chlapečku, to jsem já, neboj se."

Špičička ocásku, malinkej chomáček chlupů chabě pohnul dekou. Miluši dojal k slzám. On se tak bojí! Odhodila deku, snažila se malého vylákat. Rozvzlykalo ji, když se k ní nesměle po dlaždicích sunula drápatá tlapka s dočista ulízanými chlupy. Nene, žádná pracka ani tlapa, jenom zarostlá ruka! Má tak malé a štíhlé prsty! Palečkem nesměle škrabe, jako kdyby provedl bůhvíco, myšáček.

"No polez, polez! A neboj, myšičky máminý, no půjde za maminkou, no to víš, že půjde..."

Jak vystrčil loket a koleno, napadla Miluši ohromná věc: Kdyby ho oholila, ostříhala, oblékla, byl by skoro jako kluk! Se psíma nohama by se něco udělalo. Jenže potom si vzpomněla na svět, na pitomý úřady, doktory, školu... Vilda říkal, že úřady jsou nejhoršísvinstvo. Kolik peněz ho stály Milušiny papíry, aby nikdo nečmuchal! Stejně byl frajer, jak ji štípnul ze štaflu pasákům před nosem...

Vyčíhal si ji, náhodou chtěl zrovna Miluši. Ji jedinou ze všech holek. Jo, Vilda měl známosti a dost prachů, ten by kdejaký papíry zařídil. Bez něho se tu nedá dělat nic. Jenom to uklidit, strhnout polena přes tajný sklep a dělat, jako že nic. Dolů Miluše neveze ani za boha! Elektriku vypne, ať si tam všechno shnije a zrezaví. Ty, Alfíčku, už mezi lidmi stejně nikdy nemůžeš, ty jsi jasnej. Hrobeček ti udělám větší, pohodlnej, vyložím senem...

Polohlasně mu zpívala jako kdysi, když ho ještě mívala na klíně. Klečela u lavičky a hladila ruku, kterou zkusmo vystrčil. Než dozpívala, objevily se synkovy oči. Plakala, ale usmívala se skrze slzy a snažila ovládnout hlas. Jen ať si do smrti odnese nejmilejší mámino zpívání...

Po chvíli přitáhla Alfíka blíž. Klečela, jeho hlavu v klíně, jednou rukou prohrabovala nečesanou hřívu a tu zakrvácenou mu nechala olizovat. Tak něžně a přitom pečlivě se do toho pustil! I mezi prsty jí všechno vybral, beroušek jeden. Za chvíli dýchal Alfíček mělce, jazykem sotva pohnul, ale blaženost Miluše rozeznala i pod krví slepenými chlupy. Usmívá se, chlapeček... V dřímotě odhalil krásně bílé zuby. I když je nečistil, úplně svítily. Hlavně tesáky, dlouhé a silné jako Milušin palec. Když se tehdy začaly klubat, měli oba rádi, když je klukovi šmrdlala prsty a kartáčkem masírovala dásně. Promnula tesák v prstech jako tehdy a Alfíkův koutek sebou jemně šklubnul. Pamatuje si i tohle... Povzdychla si a znovu zaslzela. Budu s tebou, maličký, nahradím ti to i za Betyнку, zahrabanou někde v lese! Tuhle jste mívali moc rádi:

"Princi můj maličký, spi. Ptáčkové dávno už sní..."

Hvězdy se nevšímavě mihotaly na sametovém nebi, zatímco v mikrokosmu Milušiny dělohy se čile dělily buňky čtyř čerstvě implantovaných zárodků.